

го сусіда.

— Як так то очевидно не п'єте з тим сусідом з одної студні.

Якийсь дивний усьміх перелетів по лиці незнакомого.

— І тому ся васць милиш — сказав кріз зуби.

По хвилі додав голоснійше:

— Але вибач вашмосць пане, що я наперед не зложив належної подяки за авксіліум (поміч) і щасливий поратунк, що мене вратував від так наглої смерті. Хоробрість васці заступила мою неосторожність, але і моя вдячність дорівнує вашій охоті.

То кажучи, протягнув до намісника руку.

Але гордий молодик не рушив ся з місця і не подав своєї руки; замість сего сказав:

— Хотівбим вперед знати, чи маю до діла зі шляхтичем, бо хоч про се не сумніваю ся, то всеж таки не годить ся мені приймати безіменних подяк.

— Виджу що у вашмосці є дійсно кавалерська фантазія — і маю слушність. Я повинен був від назвиска розпочати свій дискурс і подяку. Есьм Зиновій Абданк, гербу Абданк з хрестиком, з Київського возвідства, осілий і полковник козацької хоругви князя Домініка Заславського.

— А я Ян Скетуский, намісник панцирної хоругви. Я. О. Князя Яреми Вишневецького.

— Служиш васць під славним войомником. Приймиж тепер мою подяку і руку.

Намісник вже не вагував ся довше. Панцирні товариші вправді з гори дивили ся на жовнірів з під інших хоругв, але пан Скетуский був на степу, на Диких Полях, де ма такі річі звертано менше уваги. До того мав до діла з полковником, о чім зараз міг ся наочно переконати, бо коли эго жовніри принесли пану Абданкови пояс і шаблю, подали ему zarazом коротку булаву з кістяною рукоятію і з головою зі слиноватого рога, яких звичайно уживали козацькі полковники. При тім убір Зиновія Абданка був багатий, а эго добірна мєва вказувала на бистрий ум і отертє в свѣті.

Отже пан Скетуский запросив эго до компанії. Запах печеного мяса зачав власне заносити від костиря і дразнити нїдра і піднебіна. Слуга добув мясо з жару і подав на циновій мисці. За-